

Nr 226

Av herr **Ewerlöf m. fl.**, om försäljning till privatpersoner dels av aktier i AB Statens skogsindustrier, dels ock av statens stamaktier i LKAB.

På samma sätt som den *politiska demokratien* kan och bör fördjupas och konkretiseras genom att medborgarna själva beredes vidgade möjligheter att direkt och personligt påverka lösningen av betydelsefulla gemensamma frågor, på i princip samma sätt kan och bör begreppet *ekonomisk demokrati* ges mera av personligt innehåll och påtaglighet för ett snabbt växande antal människor. I båda fallen rör det sig om att förvandla abstrakta värderingar och formuleringar till praktisk verklighet.

En ekonomisk demokratiseringsprocess, som ur den enskildes synpunkt — och den måste vara den avgörande — skall kunna anses ha reell innebörd, måste gå ut på att över hela fältet stärka och öka den enskildes oavhängighet — rätten att själv förfoga över den egna arbetsinsatsens resultat. Det kan sägas att angelägenheten härav har varit ett önskemål för ett förhållandevis begränsat antal medborgare och att då de kollektiva insatserna hade överskuggande betydelse för flertalets del. Situationen därvidlag har emellertid radikalt förändrats. Den tekniska och ekonomiska utvecklingen har redan och kommer i än högre grad att ge underlag för ett *allmänt* välstånd och för en naturlig utjämning mellan arbetsförtjänsterna, som allt starkare markerar hur likartade och personliga de reella problemen blir för ett mycket stort antal medborgare. De politiskt underbyggda inkomstöverflyttningarnas teknik förlorar därmed undan för undan hållbara motiv. Andra frågeställningar blir de väsentliga. Bland dessa pressar sig den personliga äganderätten fram till en central plats i en med den tekniska och ekonomiska utvecklingen samordnad samhällsutveckling — detta redan av det skälet att det frivilliga sparandet i ett samhälle med förhållandevis jämna inkomster är och måste vara en uppgift för många, en möjlighet för många. Också redan därigenom blir äganderättsproblemet under de förutsättningar vi nu har att räkna med i den meningen ett demokratiskt problem att mot varandra kommer att stå en kollektivistisk uppfattning, vars principiella inställning det är att koncentrera ägandet till politiskt dirigerade samfälligheter, och en mer individualistisk, som till mål sätter en decentraliserad äganderätt av personlig karaktär.

Att vara personlig ägare ger den enskilde en känsla av självständighet, trygghet och tillfredsställelse, av handlingsfrihet, som inga kollektiva välfärdsanordningar, hur angelägna dessa än må vara, kan ge. En spridning av ägandet ger åt strävandena till utjämning ett faktiskt innehåll, som för

de flesta människor framstår som långt mer tilltalande än det fiktiva medinflytande som ett allmänt ägande ger.

En bred fördelning av det enskilda ägandet ger stadga och verklighetsförankring åt samhällsarbetet. Att vara personlig ägare ger medborgaren en starkare anknytning till arbetsliv och produktion och ett starkare personligt intresse för dess sunda utveckling än vad ett anonymt ägande genom staten kan ge. Härigenom skapas även en spridd känsla av ansvar för samhällsekonomin i stort och för de beslut som övar inflytande på denna. Om på detta sätt medborgarnas direkta engagemang i ekonomiskt avseende vidgas, minskas i motsvarande grad benägenheten att diskontera osäkra inkomststegringar i en osäker framtid, allt fler får ett påtagligt egenintresse av en störningsfri ekonomisk utveckling och samhällsekonomiens gradvisa konsolidering blir uppenbart angelägen ur många synpunkt.

Det är ett tankefel att ställa människornas vilja till personligt ägande i motsatsställning till deras inbördes solidaritet. Ett verkligt spritt ägande torde tvärtom vara en omständighet som befordrar den spontana känslan av samhörighet och gemensamt ansvar.

Att sätta det personliga ägandet i centrum för politiken innebär ingen övertro på det materiellas betydelse. Ett sådant ägande kan bidra till att skapa fria, självständiga, omdömesgilla människor och härigenom ge grund för andliga och kulturella strävanden.

Människorna står inför avgöranden om hur de skall disponera sina ökande arbetsförtjänster. Två vägar erbjuder sig. Skall möjlighet beredas dem att använda dessa för att tillgodose egna personliga, starkt varierande önskemål, eller skall tjänsterna över en ständigt växande statsbudget, användas för en kollektivt dirigerad behovstillfredsställelse? Valet står mellan ett samhälle med fria och rörliga konsumtions- och investeringsförhållanden och — i yttersta konsekvens — »fickpengsstaten», där det kvarstående utrymmet för eget förfogande över den egna arbetsförtjänsten är så litet att det måste kombineras med en rad löpande bidrag till medborgarna ur deras egna resurser genom staten.

Det är naturligt, om ägarambitionerna för de flesta människor i första hand inriktas mot ting, som kommer till användning för den dagliga livsföringen — en bil, en båt, en televisionsapparat, en sommarstuga eller, kanske viktigast av allt, ett eget hem och dess inredning. Det nationalbudgettänkande, som på senare år präglat svensk politik, har medfört, att dessa ändamål ansetts otillbörligt konkurrera med sådant som från högsta ort ansetts viktigare. Man har därför — bl. a. genom särskild punktbeskattning — och andra hämmande åtgärder försökt påverka benägenheten att anskaffa vissa av dessa varaktiga nyttigheter. Denna metod är karakteristisk för regleringssamhället: endast ett system med höga och permanent stigande statsutgifter och med vida befogenheter till direkta ingripanden i det ekonomiska livet finner det nödvändigt och möjligt att ingripa mot sätt att dis-

ponera den egna inkomsten som för många medborgare framstår som angelägna och närliggande sparmål.

För många åter väger alla andra sparmål lätt jämförda med ett enda: att kunna bli sin egen, att kunna lägga åt sidan tillräckligt mycket för att någon gång kunna etablera sig i det egna yrket, för att öppna en butik, för att lösa in den arrenderade gården, att, sedan den egna rörelsen är ett faktum, fortsätta sparandet för att konsolidera, för att bygga ut. För alla dessa framstår ett skattetryck, som bestraffar den extra ansträngningen, och ett anonymt tvångsparande såsom orimliga och orättvisa. Det ekonomiska framåtskridande och den egendomsspridning, som fortlöpande äger rum genom svensk småföretagsamhet inom hantverk, industri, handel och jordbruk, får icke hejdas genom en initiativfientlig beskattning och en politik som leder till en permanent underförsörjd och genomreglerad kapital- och löne-marknad.

Uppenbarligen kommer med stigande realinkomster allt större grupper medborgare att utöver åtgärder för att nå de mera näraliggande sparmålen få intresse och utrymme för ett mera långsiktigt och på det personliga ekonomiska oberoendet inställt sparande. Därmed aktualiseras frågorna om utsikterna till så direkt produktiva investeringar som möjligt, om decentralisering av sparmedlens placering, om spararens eget och direkta inflytande härpå och ej minst om möjligheterna till värdefasta sparmedel. I det senaste avseendet bör observeras att den traditionellt »guldkantade» säkerheten numera framstår som en förhållandevis riskfylld placering, så riskfylld att den i och för sig knappast längre kan anses ägnad att befordra viljan att spara. Hotet om inflationsförluster väger tyngre än de formella garantier om rättidig återbetalning som karakteriserar detta placeringsobjekt. Upp-täckten att den »guldkantade obligationen» under en följd av år gett negativ ränta kommer att få psykologiska efterverkningar för lång tid framöver.

Ur såväl samhällsekonomiska som psykologiska synpunkter är det mot denna bakgrund angeläget att de medel som växer fram genom ett frivilligt sparande kan finna vägar direkt in i näringslivet. Detta bör ske i former som i möjligaste mån garanterar mot inflationsförluster och som ger grund för ett till många spritt merinflytande även över större företag. Den naturliga utväg som då anmäler sig är åtgärder i syfte att öka möjligheterna till ett demokratiskt aktieäggande såväl i den del av näringslivet som redan är i enskild ägo som i de statliga företagen. Dessa bör alltså, då så också ur andra synpunkter är lämpligt, överföras i enskild ägo.

Vad gäller den enskilda delen av näringslivet föreligger obestriddligen sedan längre tid en internationell tendens till spridning av aktieägandet på allt fler händer. Denna tendens torde dels vara ett uttryck för den allmänna ekonomiska utvecklingen, dels ett resultat av medvetna åtgärder från företagens sida. För varje expanderande företag är frågan om kapitalförsörj-

ningen ständigt aktuell. Vetskapen om att redan nu och än mer i framtiden kapitaltillskotten måste komma från många är ett avgörande skäl för egna insatser från företagarevärldens sida att bredda förståelsen och intresset för aktieägandet, att därvidlag söka utrota fördomar, som inte längre har någon reell bakgrund. Det är alltså bara naturligt att företagen i växande omfattning uppmärksammar och utnyttjar de möjligheter som på den vägen erbjuder sig att finna såväl behövt och »friskt» kapital som att öka förståelsen för företagsamhetens problem. Genom enskild och gemensam upplysning rörande aktiesparande och aktieäggande, genom att underlätta aktieförvärv exempelvis för anställda, genom att finna nya vägar för riskfördelningen, genom att utforma aktieemissionerna lämpligt kan utvecklingen mot större egendomsspridning påskyndas från näringslivets egen sida. Det är emellertid av stor betydelse att denna verksamhet undan för undan intensifieras, ej minst på det sättet att liksom redan skett i en rad av våra ledande företag levande och aktuella informationer om företagets utveckling och problem fortgående lämnas dem, som står för kapitalinsatsen. Målet kan uttryckas som en strävan efter en aktieägarnas »företagsnämnd».

Självfallet är att ett spritt aktieäggande förutsätter en sådan rationalisering av företagsbeskattningen, att det för företagen blir möjligt att vid en rimlig räntabilitet på gjorda investeringar konkurrera om sparandet i aktieteckningens form samt lönsamt för spararna att använda sina sparmedel för inköp av delägarbevis i produktionen.

De siffror i absoluta tal som ofta anföres för att visa att sparandets utveckling under senare år varit gynnsam ger icke det väsentliga läget. Det avgörande är nämligen att sparandeökningen ej hållit takt med ökningen av investeringsbehoven.

Vid analyser av det totala sparandet brukar man räkna med huvudgrupperna offentligt sparande, företagssparande och personligt sparande. Tydligt är att omfattningen av vardera slaget sparande påverkar omfattningen av de andra slagen. Ett offentligt sparande som finansieras genom skatter medför exempelvis att företagets och allmänhetens sparmöjligheter i motsvarande grad minskas. I senare års ekonomiska debatt har visserligen på det politiska planet från vissa håll gjorts gällande, att det offentliga sparandet måste utbyggas för att ersätta de otillräckliga sparresultat, som uppnåtts av företagssparandet och det personliga sparandet. Det föreligger här en uppenbar sammanblandning mellan orsak och verkan. Denna kan icke böttna i annat än att anhängarna av ett vidgat offentligt sparande egentligen icke vill öppet redovisa det för dem tydligen ej minst avgörande skälet för ett sådant sparande, nämligen önskemålet om ett ökat statligt äggande.

Det allmänna överför icke endast skattevägen en ständigt växande andel av företagets och privatpersoners inkomster till den offentliga sektorn.

Därjämte har staten särskilt under senare efterkrigsår genom att bestämma förtursrätt för sin egen upplåning kunnat ta i anspråk en synnerligen betydande kvot av landets totala tillgång på sparmedel. Det väsentliga härvidlag är att fri tävlan på lika villkor om sparmedlen ej iakttagits.

I aktieägandets natur av delägarskap ligger, att kapitalinvesteraren inte, såsom penningssparare i en tid av fortgående penningvärdeförsämring, behöver räkna med att en främmande låntagare får disponera hans spar kapital för realvärdesbetonade investeringar, vilka skyddar låntagaren för penningvärdesfallet men inte ålägger honom någon skyldighet att återbetala de upplånade pengarna i oförändrat penningvärde. Under de gångna årens kraftiga penningvärdeförsämring har aktieägarna — givetvis i olika utsträckning från bransch till bransch — kunnat relativt väl skydda sitt sparkapital. Allt flera sparare har därför föredragit denna sparform. Medan antalet aktieägare i landet uppgavs vara 160 000 år 1945 och 200 000 år 1950, räknar man nu med bortåt 300 000 aktieägare.

Det förda resonemanget leder utifrån synpunkten av ökad hänsyn till spararna till den slutsatsen, att statliga företag i princip icke bör finansieras med skattemedel eller genom en prioriterad statlig upplåning utan på samma sätt som andra företag och då även på det sättet att medborgarna genom aktieförvärv erbjudes ingå som delägare i företagen. Det otillfredsställande förhållande som hittills rått — att staten för att driva affärsbetonad verksamhet tar ut högre skatter än annars varit nödvändigt eller att staten på spararnas bekostnad bereder sig inflationsvinster — skulle därigenom undanröjas.

Den spridning av äganderätten — aktieinnehavet — som redan skett inom det privata näringslivet ger icke stöd för den uppfattningen att aktierna numera skulle samlas på ett fåtal händer. Det säger sig självt att bland alla de ca 300 000 aktieägarna måste återfinnas ett icke ringa antal småsparare, som har föredragit ett mera värdebeständigt aktiesparande före att sätta in sparmedel på sedvanligt sätt i bank. De från enskilt håll startade aktiesparklubbar har också fått god anslutning, och man har anledning förmoda att den gynnsamma utvecklingen skall fortsätta. I detta sammanhang är det nödvändigt att peka på den roll småföretagsamheten spelar för spridning av äganderätten. Det personliga engagemang som inom de mindre företagen råder i fråga om såväl ledningen som det praktiska arbetet gör dessa enligt vår mening till en utmärkt form för egendomsägande demokrati.

Det »delägarskap» i de statliga företagen som grundas på »sambhällsägande» skapar icke någon samarbets- eller solidaritetskänsla gentemot företagen. Staten-ägaren uppfattas där närmast som den överhet över vars beslut medborgarna icke har något reellt inflytande.

Staten är för närvarande ägare till eller utövar eljest kontrollen över ett betydande antal aktiebolag. Enligt det av 1953 års utredning rörande de statliga företagsformerna år 1956 publicerade betänkandet, Statsägda aktiebolag i Sverige (SOU 1956: 6), fanns sålunda i början av år 1956 inte mindre än 26 helstatliga och 14 halvstatliga aktiebolag, vilka dessutom i många fall i sin tur äger dotterbolag.

De statliga företagen kan, med hänsyn till verksamheten, generellt uppdelas i två stora grupper, nämligen de som är av s. k. allmänintresse, exempelvis postverket, och de vars verksamhet kan jämföras med privat företagsamhet. De sistnämnda bör successivt inlemmas helt i det enskilda näringslivet. Därigenom åstadkommes för det första en minskning av den statliga verksamheten totalt sett, liksom av antalet statsanställda, vilket ur såväl principiell som praktisk synpunkt bör eftersträvas. För det andra vinnes större jämförbarhet och friare konkurrens inom näringslivet, vilket måste utgöra väsentliga incitament för välförhållningens utveckling i stort. Man bör inte bortse från de risker som det innebär att ha ett flertal starkt monopoliserade statliga företag.

Som framgår av vad ovan sagts har staten successivt sökt utvidga det offentliga ägandet och därigenom det offentliga inflytandet också över näringslivet genom att i aktiebolagsform driva verksamhet, som inte kan anses ha något direkt samband med de egentliga statliga funktionerna.

Denna utveckling har sin motsvarighet inom den kommunala sektorn. Det föreligger emellertid här påtagliga svårigheter att fastställa i vilken utsträckning kommunerna till särskilda för ändamålet bildade associationer överlämnat handhavandet av kommunala verksamhetsgrenar. Någon motsvarighet till 1953 års nyssnämnda utredning avseende det kommunala området föreligger nämligen icke, ehuru ett behov av en sådan otvivelaktigt föreligger. I en särskild motion till årets riksdag kommer från vårt håll att föreslås en utredning rörande dessa frågor.

Den demokratiska äganderättens problem är föremål för växande uppmärksamhet och intresse såväl i USA som i en rad högt utvecklade västeuropeiska industriländer. Självfallet varierar diskussionen och målsättningen efter de förhållanden som råder i varje särskilt land, men schematiskt kan den sägas gälla två huvudfrågor: Hur skall ett bredare ägarunderlag kunna skapas inom den enskilda sektorn av näringslivet och vilka förskjutningar är möjliga från allmänt till enskilt ägande?

I Österrike erbjöd sig ett gott tillfälle till konkreta avkollektiveringsåtgärder, då efter statsfördraget ett antal företag av ryssarna återlämnades till den österrikiska staten. Två statliga bankföretag, Creditanstalt-Bankverein och Länderbank AG utvaldes. De bägge företagen tilläts att tillsammans emittera preferensaktier utan rösträtt till ett sammanlagt nominalvärde av 225 milj. schilling, motsvarande 30 % av det totala aktie-

kapitalet. Dessa aktier har garanterats en minimiutdelning av 6 0/0. En maximering av teckningsrätten till 7 000 schilling per köpare för Creditanstalt-Bankverein och till 4 000 schilling för Länderbank stipulerades vidare. Slutligen medgavs ett avbetalningssystem, enligt vilket tecknade poster skulle få betalas i fem månadsrater. När teckningstiden för de bägge emissionerna utlöpt kunde konstateras, att bägge i avsevärd utsträckning hade övertecknats, i det att anbud till ett totalt värde av 407 milj. schilling hade inlöpt mot utbudna 224 milj. schilling.

Avsikten med folkaktieemissionerna hade varit att intressera helt nya grupper inkomsttagare för aktiesparande. Såsom ett belägg för att detta syfte till stora delar vunnits kan noteras, att 85 0/0 av de enskilda posterna vad gäller Creditanstalt och 70 0/0 vad gäller Länderbank låg under den fastställda maximigränsen, 7 000 resp. 4 000 schilling.

Bland dem som hyste en skeptisk inställning mot folkaktieidén hade före emissionerna hävdats, att en utvidgning av aktiesparandet inom de berörda grupperna med största sannolikhet endast skulle komma att medföra en omfördelning av bestående sparmedel. Enligt vad som efteråt konstateras torde emellertid ingen större avtappning av exempelvis sparkonton i bankerna ha ägt rum.

Folkaktieidén har under det senaste året varit föremål för en livlig debatt även i Västtyskland. Frågan om en privatisering av statsägda företag intager vid sidan av planerna på åtgärder som kan möjliggöra en avveckling av det offentliga sparandet en framträdande roll i det nya regeringsprogrammet. Inledningsvis har konkreta förslag ställts om emission av aktier med låga valörer och på gynnsamma försäljningsvillkor vad gäller de stora Volkswagen-verken.

Även i England fäster man stor vikt vid möjligheterna att på något längre sikt engagera nya grupper intressenter i den nygestaltning av engelskt näringsliv, vilken ej minst på grund av ändrade världspolitiska förhållanden framstår som ofrånkomlig.

Det traditionella sättet att angripa en fråga sådan som den om att i enskild ägo med många delägare överföra företag, där statens ekonomiska intresse nu är det enda eller dominerande, skulle vara att begära en allmän utredning i saken — en privatiseringsutredning av ett slag, som kunde sägas påminna om 1920-talets socialiseringsutredning. Mot denna utväg talar emellertid starka skäl. Nödvändigheten att stimulera till ökat frivilligt sparande är överhängande. Den offentliga sektorns möjligheter att i sedvanliga former fylla sitt behov av upplåning utan att tillgripa ur samhällsekonomisk synpunkt ej acceptabla metoder är starkt begränsade. I stigande omfattning använder staten kortfristiga lånemedel för långfristiga investeringar. Människornas eget intresse för ett eget personligt ägande är i snabbt stigande men samtidigt får de varaktiga konsumtionsnyttigheterna som

sparmål en tilltagande tyngd i deras bedömningar. Det är alltså angeläget att snarast ställa till förfogande konkurrenskraftiga, men långsiktiga sparmål, detta särskilt som den svenska aktiemarknaden måste anses vara för liten för en expanderande ekonomi.

Övervägande skäl synes därför kunna anföras för omedelbara och konkreta åtgärder i syfte att överföra statsföretag till många, enskilda ägare. Praktiska försök av detta slag bör dessutom snart ge erfarenheter av värde för fortsatta ansträngningar med målsättningen att på olika vägar nå ett samhälle, dominerat av en demokratisk, personlig äganderätt.

Vid avvägningen av vilka bolag som i första hand bör privatiseras föreslår vi AB Statens skogsindustrier samt — vad gäller stamaktierna — LKAB.

Statens skogsindustrier torde vara av lämplig storleksordning och ha en för enskild drift passande verksamhet.

Ett ytterligare skäl för en privatisering av just detta företag är det sätt på vilket bolagets kapitaltillskott skett under senare år. Utan att riksdagen haft några möjligheter till reell insyn har stora belopp fått tillföras bolaget för att finansiera redan gjorda investeringar. Härigenom har viss irritation över bolagets skötsel uppstått. En privatisering skulle enligt vår mening få bolaget på jämställd fot med konkurrerande privata företag samtidigt som statens ekonomiska engagemang avlastades. Att den hittills saknade insynen i driften komme att ersättas med de privata aktieägarnas vilja att övervaka bolagets skötsel är också en stor fördel.

Värderingen av de aktier som skall försälas bör göras av en härför tillsatt nämnd eller kommitté, som i sig inrymmer erforderlig ekonomisk och teknisk sakkunskap. Förslagsvis kan tänkas representanter för ASSI, kommerskollegium samt bank- och fondinspektionen. Aktiernas valör bör fastställas till lägsta möjliga. Det bör därigenom bli möjligt för de medborgare, som så vill, att förvärva en eller flera aktier. Lämpligt torde även vara att teckningsrätten maximeras, så att största möjliga spridning erhålles.

Som ett första steg till en utvidgad ekonomisk demokrati genom privatisering av statliga bolag föreslår vi följaktligen att under budgetåret 1958/59 aktier i AB Statens skogsindustrier försäljes till allmänheten efter i huvudsak de riktlinjer vi här anför.

Utöver den privatisering som en försäljning av aktierna i AB Statens skogsindustrier innebär, upprepar vi vårt förslag från föregående års riksdag (motionerna I: 299 och II: 367), att de av staten från TGO förvärvade stamaktierna i LKAB bör försäljas till allmänheten. Enligt vad i dessa motioner anfördes anser vi att med tanke på försäljningen det nominella värdet av en LKAB-aktie genom dispensering bör utgöra 25 kronor. De två utgångspunkter som föreligger för fastställande av försäljningspriset — statens inlösningspris och det pris TGO betalade vid återköpet av sin tranch — ger

vid handen att aktierna torde åsättas ett pris av ca 100 kronor. Preciseringsringen av försäljningspriset bör emellertid i fråga om ASSI fastställas genom en därtill utsedd nämnd. För att möjliggöra största möjliga spridning av aktierna bör tecknade poster i första hand reduceras i den mån de överstiger femtio aktier. En aktieteckning av denna art bör vara lämplig placeringsform förutom för allmänheten även för en rad kassor, stiftelser och institutioner.

Genom avtal mellan staten och TGO har parternas inflytande i LKAB:s styrelse liksom vissa andra gemensamma intressen reglerats. När vi föreslår en försäljning under kommande budgetår av det statliga aktieinnehavet förutsätter vi, att försäljningen ej skall föranleda revision av denna överenskommelse. De presumtiva aktieägarnas representation i bolagets styrelse bör enligt vår mening ordnas enligt ett system liknande det som användes av försäkringsbolag med många delägare. Utarbetade och praktiskt prövade valordningar av detta slag föreligger. Några tekniska svårigheter att åstadkomma en liknande för LKAB föreligger alltså inte. Då det emellertid närmast torde ankomma på bolagsstämman att framlägga detaljerade förslag härom, nöjer vi oss med att framhålla önskvärdheten av en representation som står i relation till de nya aktieägarnas samlade aktieinnehav.

Med stöd av ovanstående hemställas,
att riksdagen måtte

1) besluta att aktierna i AB Statens skogsindustrier skall — med beaktande av önskemålet om största möjliga spridning — under budgetåret 1958/59 utbjudas till försäljning till ett pris som fastställs av en därtill utsedd värderingsnämnd,

2) besluta att de stamaktier i LKAB, som staten förvärvat under budgetåren 1957/58 och 1958/59 skall — med beaktande av önskemålet om största möjliga spridning — under budgetåret 1958/59 utbjudas till försäljning till ett pris som fastställs av en därtill utsedd värderingsnämnd,

3) i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte utse ovannämnda värderingsnämnder samt underställa 1957 års höstriksdag de av värderingsnämnderna fastställda försäljningspriserna för godkännande.

Stockholm den 25 januari 1958

K. G. Ewerlöf

Ebon Andersson

Ragn. Bergh

E. Birke

Carl Eskilsson

Erik Hagberg

Axel Mannerskantz